

Del af denne „Svigerinde“ — som hun kaldte hende. Fru Vilhelmines slanke Skikkelse med den fornemme Holdning havde hun kendt fra Gaden i mange Aar, og den syntes hende at love saa meget. At hun var en Datter af „Kaffe-Søholm“, vidste hun ikke dengang. Nu havde hun længst forstaaet, at Vilhelmine temmelig koldsindigt havde giftet sig med hendes Fætter for at komme ind i en anset Familje og blive Jægermesterinde.

„Stakkels John!“ — tænkte hun. „Med alle sine Lat-terligheder er han dog for god til den klamme Snog!“

Nogle hæsle Fløjtetoner, der lød ud til dem gennem et aabenstaaende Vindu, fik hende til at fare sammen.

„Hvad er dog det? Hvem spiller Fløjte her?“

„Det er Tante. Hun har læst i et af sine Sundhedsblade, at Fløjtespil skal være godt for Fordøjelsen, og nu øver hun sig en halv Time efter hvert Maaltid. Det er rædsomt at høre paa; men naar hun tror, det kan hjælpe hende, maa man jo finde sig i det.“

I dette Øjeblik hørtes Jægermesterens besynderlige Drengestemme inde i Stuerne. Han gav en af Pigerne Besked angaaende et Telegram, han ventede.

„Bring mig det straks, naar det kommer!“

I det samme traadte han ud paa Verandatrappen: en lille korthalset Mand i et lysegraat Jakkesæt, en korpulent Ud-gave af hans berømte Broder Professoren, de samme runde, røde Barnekinder, det samme glatte, lysegule Haar, ogsaa de samme staa-blå Øjne men rigtig nok uden Broderens Kløgt i Blikket.

Da han havde hilst og gjort Undskyldning, fordi han